



Arrest

nr. 248 460 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse vrouw te zijn van Koerdische origine, geboren te Erbil, Noord-Irak. U heeft een sjiitische achtergrond maar bent inmiddels afgestapt van de islam. U gelooft wel in god.

In 2002 overleed uw moeder en hertrouwde uw vader met R.Y., een erg conservatieve vrouw. U werd door haar slecht behandeld en geslagen. In 2007 werd een eerste poging ondernomen om u uit te huwelijken aan een neef. U kon dit huwelijk vermijden door uw neef eerlijk te zeggen dat u het huwelijk niet zag zitten. Kort nadien volgde een aanzoek van een andere neef.

U zag dit huwelijk wel zitten maar uit wraak omdat u het eerste huwelijk had ontweken, weigerde uw vader ditmaal zijn toestemming te geven. In mei 2008 werd u tegen uw zin uithuwelijkt aan T.R.D.T. (OV 8.296.722 - CGVS 16/16689Z). U ging met hem en zijn ouders samenwonen in Erbil, waar u al snel werd geslagen en mishandeld door uw man en schoonmoeder. Zo mocht u enkel buitenkomen in het bijzijn van uw schoonmoeder, mocht u zich enkel bezighouden met het huishouden en mocht u uw studies niet afwerken. In 2010 verhuisden u en uw man naar een eigen woning maar ook daar bleef het huiselijk geweld aanhouden. U mocht vanaf dan wel uw vriendinnen zien. In januari 2013 beviel u van een zoontje, T.. Ook hij werd regelmatig geslagen door uw man. Midden 2014 ondernam u een zelfmoordpoging. Na jarenlange discussies kreeg u uiteindelijk de toestemming uw middelbaar onderwijs af te maken. In juni 2015 behaalde u uw diploma. Via vriendinnen maakte u ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Irak kennis met het zoroastrisme, waardoor u begon te beseffen dat een vrouw rechten had en respect verdiende. U begon meer op te komen tegen uw man. Een paar maand voor uw vertrek gaf u tijdens een discussie aan dat de islam niet de enige religie is en verwees u naar het zoroastrisme. U werd hierop heel hard geslagen en met uw hoofd onder water geduwd. U kreeg het verbod uw vriendinnen nog te zien. R. lichtte uw familie in over uw uitspraken aangaande de islam. Uw vader gaf hem de toestemming met u te doen wat hij wilde. Op aanraden van uw vriendinnen besloot u uiteindelijk te vluchten. Met behulp van de broer van een vriendin kon u uw reis regelen. In de nacht van 22 op 23 oktober 2015 verliet u samen met uw zoontje stiekem uw woning en reisde u met een vals paspoort naar België. U arriveerde in België op 23 oktober 2015 en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 december 2015 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 18 augustus 2016 arriveerde uw man, T.R.D.T. (OV 8.296.722 - CGVS 16/16689Z) in België en diende hij een verzoek om internationale bescherming in onder een valse naam, i.c. H.T.D.H.. Op 22 december 2016 werd in zijn hoofde besloten tot een weigeringsbeslissing omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Op 18 augustus 2017 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 24 november 2017 diende uw man een eerste volgend verzoek in, ditmaal onder zijn eigen naam. R. verklaarde dat u niet gelukkig was in Irak, dat u psychologische problemen kende en vaak conflicten had met zijn moeder. Terwijl zijn moeder vaak commentaar had op uw westerse kledingstijl, probeerde hij u zoveel mogelijk te steunen. Zo verlieten jullie onder meer zijn ouderlijke woonst en gingen jullie in een eigen huis wonen in de hoop dat u zich beter zou gaan voelen. Maar zelfs ondanks psychologische hulp in Irak, ging het niet beter met u. Omdat u het leven in Irak niet meer aankon, stelde u R. op een gegeven moment voor om naar Europa te gaan. Na enig aandringen, ging R. akkoord dat u naar het buitenland zou trekken en dat hij u later achterna zou reizen. Hij bracht u naar Turkije en van daaruit reisde u alleen verder. Wanneer R. naar u wilde komen, werd hij door u verplicht een andere naam en vals asielrelaas op te geven. Hij begreep aanvankelijk niet waarom hij dit moest doen, twijfelde heel erg om naar België te komen maar deed uiteindelijk wat u van hem vroeg. Later vertelde u hem dat u aan de Belgische asielinstanties had verklaard bekeerd te zijn naar het zoroastrisme en daarom diende te vluchten van uw man en schoonmoeder. Tijdens zijn asielprocedure woonde hij 15 dagen per maand bij u, de andere dagen verbleef hij in het opvangcentrum.

Omwille van deze verklaringen van uw man, werd u opnieuw opgeroepen voor persoonlijke onderhouds op het CGVS op 27 april 2018, 14 februari 2019 en 17 december 2019 om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren.

U houdt vast aan uw verklaringen aangaande de mishandelingen door uw man en schoonmoeder. U bekent enkel te hebben gelogen over de manier waarop u het land verliet. Na lang aandringen kon u uw man overtuigen naar Europa te verhuizen. U zou eerst vertrekken en wanneer u een verblijfsstatus had, zou uw man volgen. Het was echter nooit uw bedoeling geweest dat uw man u achterna zou komen. Onder druk van uw familie diende u uw man echter opnieuw in huis te nemen. Uw broer G., die in Duitsland woont, bracht uw man bij zijn aankomst in België zelfs tot aan uw deur. Omdat uw man beloofde zijn leven te beteren en voor het goed van uw zoon, gaf u hem een zoveelste kans. Al snel begonnen de ruzies en het huiselijk geweld opnieuw. U wilde van hem scheiden maar dit wilde hij niet. Hij wilde via u immers nog een verblijfsstatus bekomen. In maart 2017 merkte hij op dat u een oorbel met een kruisje droeg. U werd hiervoor hard geslagen. Sindsdien vermoedde hij dat u een interesse had voor het Christendom. In april 2017 ontdekte uw man dat u een verhouding had met een christelijke Roemeense man, R.. Toen hij onverwacht aan uw deur stond om T. te zien, had hij een autosleutel gevonden. U en uw vriend waren deze sleutel enkele dagen kwijt. Plots stonden G. en R. aan uw deur en toonden ze de sleutel. Zo wist u onmiddellijk dat u door de mand was gevallen. G. wilde met u spreken.

U belde de politie en wanneer G. uw gsm afpakte, liep u weg richting het nabij gelegen politiekantoor. Daar kreeg u te horen dat de politie naar uw huis onderweg was. U werd door een politiewagen terug naar huis gebracht. Toen de politie aankwam, bleek R. al verdwenen. G. legde uit dat hij uw broer was en dat het om een misverstand ging. De politie vroeg jullie problemen onderling te regelen en ging weer weg. Na verloop van tijd draaide G. bij en verbeterde het contact weer tussen jullie. Van zodra R. over uw verhouding wist, wilde hij wel scheiden. In het opgestelde akkoord had R.' advocaat geschreven dat 'u' de scheiding aanvraagde. Omdat dit zou betekenen dat u sowieso al uw rechten kwijt zou geraken, wilde u het document op die manier niet tekenen. Het akkoord tot scheiding sprong daarom in oktober 2017 af. Uw man had ondertussen het plan aangevat gezinshereniging via jullie zoon T. aan te vragen. Omdat u uw man echt uit uw leven wilde bannen, besloot u uw zoontje naar Irak te sturen. U bracht hem in november 2017 naar Iran, waar een familielid van R. hem opwachtte. Hij bracht T. naar uw schoonmoeder. Volgens u was uw schoonmoeder hiervan op de hoogte, volgens R. wist zijn moeder van niets toen T. plots voor haar deur stond. Het contact met uw zoon stopte op 17 februari 2018. Uw schoonmoeder stond u niet meer toe met T. te praten. Uw broers K. en G. namen het voor u op en eisten bij R. en zijn moeder dat u als moeder contact mocht hebben met uw zoon.

U machtigde vervolgens een vriend en een advocaat in Irak om uw echtscheiding in Irak te regelen. U en R. zijn op 10 oktober 2018 in Irak uit de echt gescheiden. Uw familie was echter niet akkoord met deze scheiding. U werd sindsdien verschillende keren telefonisch bedreigd door uw vader, dit omwille van uw verhouding met de christelijke man, uw echtscheiding en het feit dat u ongelovig geworden bent. R. had dit immers allemaal aan zijn en uw familie verteld. U hoorde via uw zus dat ook de andere familieleden omwille van dit alles over u roddelden. Ook K. is erg kwaad en wil de eer van de familie wreken. In de loop van 2017 werden u en R. opgeschrikt door het aanbellen van een onbekende man aan de deur van jullie appartementsgebouw. Zowel jullie als de andere bewoner van het gebouw verwachtten niemand. De man aan de deur belde drie keer aan. U zag in de gang dat hij dicht tegen de deur stond zodat hij niet gezien kon worden vanuit jullie raam. U belde de politie. Op het moment dat de politie arriveerde, was de man al weg. Het gebouw werd doorzocht, er werden vingerafdrukken genomen maar het onderzoek leidde tot niets. U vermoedt dat de man in opdracht van uw familie naar u op zoek was. In december 2018 slaagde uw man erin om met behulp van Child Focus en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) T. terug naar België te brengen. T. verblijft sindsdien bij zijn vader. U ziet hem één weekend per maand, wat voldoende is voor u. U wilt voorts dat uw zoontje op de bijlage 26 van uw ex-echtgenoot wordt gezet. Behalve over praktische zaken heeft u verder geen contact of problemen meer met R.. Sinds april 2019 heeft u alle contact met uw familie en schoonfamilie verbroken en heeft u uw sim kaart weggesmeten. Ook met uw zus heeft u geen contact meer. U heeft nog af en toe een heel oppervlakkig contact met G. omdat u met zijn vrouw en kinderen belt. Eind 2019 heeft u via uw advocaat uw eerste stappen gezet om een echtscheiding in België in orde te brengen. U vreest bij een eventuele intrekking van uw vluchtelingenstatus en terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw familie.

Ter staving van uw verklaringen in het kader van een eventuele intrekking legt u volgende documenten voor: documenten in verband met de heen- en terugreis van T. naar Irak (i.c. een origineel visitekaartje van een contactpersoon 'vrijwillige terugkeer' bij Fedasil, een originele brief van uw Belgische advocaat betreffende de reis van T. naar Irak, vliegtickets naar Teheran en een kopie van een Viber conversatie met Child Focus), documenten in verband met uw echtscheiding (i.c. een kopie van de volmacht van uw echtscheidingsadvocaat, een kopie van een foto van de echtscheidingsadvocaat van uw man en een kopie van uw echtscheidingsakte). Verder legt u foto's van kneuzingen, een geluidsopname van een gesprek tussen R. en K., documenten betreffende uw integratie in België, een kaartje van een Roemeense kerk, een arbeidsongeschiktheidsattest en een uittreksel van het strafregister neer.

B. Motivering

U kreeg op 8 december 2015 het statuut van vluchteling op basis van uw verklaringen een slachtoffer van huiselijk geweld te zijn geweest in Noord-Irak. Er dient echter te worden besloten dat uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u op het vlak van doorslaggevende elementen in uw asielrelaas niet de waarheid heeft verteld. Zo verklaarde u aanvankelijk stiekem voor uw man te zijn gevlucht. Na het zoveelste geval van huiselijk geweld, raadden uw vriendinnen u aan te vluchten om uw leven te redden. Een broer van een vriendin zou u geholpen hebben bij het regelen van uw vertrek. U zou 's nachts stiekem met uw zontje het huis zijn uitgelopen, door een auto van de smokkelaar opgehaald zijn en vervolgens alleen van de luchthaven van Erbil naar Turkije zijn gereisd (CGVS d.d. 13/11/2015, p. 33). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat u zich niet gelukkig voelde, psychologisch zwaar te lijden had onder het leven in Irak en steeds in conflict lag met zijn conservatieve moeder. U had in die periode veel contact met uw broer in Duitsland waardoor u begon te denken aan een leven in Europa. U stelde dit aan uw man voor maar hij was hier niet onmiddellijk voor te vinden. Hij wilde zijn job, zijn leven, zijn familie niet zomaar achterlaten. U stelde daarom voor dat u eerst zou vertrekken en uw man later kon volgen. Hij ging akkoord. R. begeleidde u tot in Turkije waarna u vervolgens alleen verder reisde (CGVS man d.d. 05/03/2018, p. 7). Blijkt voorts uit de verklaringen van R. dat jullie na zijn aankomst in België samenwoonden.

U met de verklaringen van uw man geconfronteerd, erkende u te hebben gelogen over de manier waarop u uw land van herkomst verliet. U zou uw man hebben kunnen overtuigen om Irak te verlaten omwille van uw slechte relatie met uw schoonouders en omdat hij vreesde dat uw westerse levensstijl zijn reputatie zou schaden. Hoewel jullie hadden afgesproken dat uw man u later zou volgen, wilde u dit niet. U vertelde op het CGVS daarom een verhaal waardoor zijn kansen op een verblijfsstatus onbestaande zouden zijn (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 8). Uw familie stond er echter op dat uw man naar België zou komen. Uw broer G. die in Duitsland woont, heeft hem zelfs tot aan uw huis begeleid (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 7). Wat betreft het huiselijk geweld en de mishandeling door uw man en schoonmoeder, heeft u echter nooit gelogen, zo geeft u aan. U zou enkel over de manier waarop u Irak verliet en naar België reisde gelogen hebben uit schrik voor een weigering van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 17).

Echter, dat uw man u zou geholpen hebben het land te verlaten, strookt geenszins met het beeld dat u van hem ophangt. Vooreerst liet uw man u alleen naar een onbekend westers land reizen. Bovendien betaalde hij een deel van uw reis (CGVS 27/04/2018, p. 9). Dat een abusieve, conservatieve man zonder enig respect voor zijn vrouw het voorstel van zijn vrouw om alleen naar Europa te verhuizen zou aanvaarden en dit daarenboven (deels) zou bekostigen, is niet geloofwaardig. Voorts zou hij u onder andere laten vertrekken hebben omwille van uw problemen met zijn ouders. Hieruit blijkt andermaal dat hij u meer ondersteunde dan u laat uitschijnen. Van een persoon die volledig gecontroleerd wordt door zijn conservatieve moeder en die altijd haar kant kiest bij conflicten tussen haar en zijn vrouw (CGVS 27/04/2018, p. 7), kan niet worden aangenomen dat hij zijn vrouw zou helpen te vluchten van diens moeder zodat zij meer haar eigen ding zou kunnen doen en vervolgens ook zelf zijn moeder zou achterlaten ten voordele van zijn vrouw. U verklaart dat R. u in tweede instantie liet vertrekken omdat hij vreesde dat uw westerse levensstijl zijn reputatie in Irak zou schaden (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 8). Het is echter zeer onlogisch dat uw man u naar een westers land zou sturen uit schrik dat uw niet-islamitisch gedrag bekend zou geraken in jullie gemeenschap. Door naar Europa te emigreren, zou u immers alleen maar verder van de islam verwijderd geraken en net méér uw eigen zin kunnen doordrijven en er een westerse levensstijl op kunnen nahouden. Bovendien zouden uw gedragingen in Europa evenzeer verspreid kunnen geraken in de Iraakse maatschappij, wat alsnog tot ernstige reputatieschade zou kunnen leiden. Het feit dat uw man u heeft geholpen bij uw vertrek, doet dan ook een volstrekt ander licht schijnen op uw verklaringen aangaande uw relatie en de gewelddadige en respectloze manier waarop uw man met u zou zijn omgegaan in Irak.

Ook volgende elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw initiële asielmotieven. Zo legde u in het kader van uw verzoek, ten eerste, erg bedenkelijke verklaringen af aangaande uw documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat al uw documenten nog in Irak waren, vervolgens gaf u op het CGVS aan dat uw broer G. uw documenten naar België had gebracht om daarna te verklaren dat u uw documenten toch zelf vanuit Irak had meegebracht. Benadrukt dat u de waarheid dient te vertellen, verklaarde u opnieuw dat u ze via G. had ontvangen. Na een lange discussie tussen u en hem, had hij besloten dat hij u niet kon helpen bij het verkrijgen van uw documenten omdat uw man en uw vader kwaad op hem zouden zijn omdat hij u geholpen zou hebben. Omdat u G. bleef smeken, besloot hij u uiteindelijk toch te helpen. Hij vroeg uw broer K. uw identiteitsdocumenten naar hem op te sturen zodat hij u zagezegd aan de hand van die documenten in Europa zou kunnen zoeken. Uw broer K. zou uw documenten vervolgens stiekem uit de auto van R. gehaald hebben.

G. ontving de documenten, bracht ze tot bij u maar besloot hierna dat u zijn zus niet meer was en u dus nooit meer zou helpen (CGVS d.d. 13/11/2015, p. 25-26). Gezien nu blijkt dat uw man u zelf naar het buitenland heeft begeleid en u dus helemaal niet zonder het medeweten van uw man of familie het land verliet, is ook deze laatste versie van uw verklaringen niet geloofwaardig. Uw inconsistente verklaringen aangaande uw documenten dragen dan ook sterk bij aan het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen.

U beweerde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, ten tweede, dat ook uw zoon T. veelvuldig mishandeld werd door uw man (CGVS vragenlijst, vraag 5 en CGVS d.d. 13/11/2015, p. 29). Tijdens de onderhouden in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking, verklaart u echter heel andere zaken. Zo stelt u meermaals dat uw zoon uw man liever had dan u en dat ze een hechte band hebben. Zelfs toen zijn vader in een kleine kamer in het opvangcentrum woonde, terwijl u in een sociale woning verbleef, had u liever dat T. bij zijn vader woonde 'omdat hij het goed heeft bij zijn papa' (CGVS d.d. 27/04/2018, p.7 en CGVS d.d. 14/02/2019, p. 4). Het is niet geloofwaardig dat u zich heden ten dage zo positief zou uitlaten over de relatie tussen T. en zijn vader in geval er werkelijk sprake zou zijn of zou zijn geweest van mishandeling.

Ten derde heeft u T. in november 2017 naar Irak teruggestuurd zodoende uw man te verhinderen gezinshereniging aan te vragen via jullie zoon, die inmiddels, in navolging van uzelf, de vluchtelingenstatus had verkregen. Vreemd genoeg stuurde u uw zoontje naar uw schoonmoeder, de streng religieuze vrouw die u jarenlang geteisterd, slecht behandeld en beledigd heeft. Uw verduidelijking hieromtrent kan geenszins overtuigen. U met deze bedenking geconfronteerd, stelde u aanvankelijk de vraag naar waar u uw zoontje anders had moeten sturen (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 11). Deze logica gaat niet op, u had uw zoontje immers ook gewoon bij u in België kunnen houden in plaats van hem terug te sturen naar Irak. Vervolgens meende u dat uw schoonmoeder van haar kleinkind houdt en goed voor hem zou zorgen. Rekening houdend met wat zij u zou hebben aangedaan, houdt het geen steek dat u overtuigd zou zijn van haar goedheid jegens uw zoon. U argumenteerde verder dat uw man uw zoon na de scheiding toch onder zijn hoede zou krijgen (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 12). Deze uittaling is dan weer tegenstrijdig met uw verklaring dat u de echtscheiding niet zelf wilde aanvragen omdat uw zoontje dan automatisch aan uw man zou worden toegewezen (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 6). Tot slot merkte u op dat uw kind toch het verschil niet zou merken tussen Koerdistan en België (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 16). Ook dit is geen argument om uw kind naar uw mishandelende, conservatieve schoonmoeder te sturen. Bovendien zou niets uw schoonmoeder ervan weerhouden om T. onmiddellijk terug naar België te sturen zodat haar zoon R. alsnog gezinshereniging zou kunnen aanvragen (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 11-12). Wat betreft het wegsturen van uw zoon blijft u verder over de hele lijn erg onduidelijk. Enerzijds zou u het kind zonder toestemming van R. naar Irak hebben gestuurd zodat hij geen gezinshereniging zou kunnen aanvragen, anderzijds verklaart u dat R. uw schoonmoeder op de hoogte had gebracht dat T. eraan kwam (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 15). Dit alles strookt dan weer niet met de verklaringen van R.. Hij stelt immers dat zijn ouders uit de lucht vielen toen T. plots aan hun deur bleek te staan, waarna zij een klacht tegen u hebben neergelegd (CGVS man d.d. 05/03/2018, p. 9). Ook over dit onderwerp lijkt u uw verklaringen keer op keer te wijzigen. Uw echtgenoot legde ter staving van zijn volgend verzoek een klacht neer die zijn ouders via de notaris hadden ingediend naar aanleiding van de terugkeer van T. naar Irak (zie blauwe map in administratief dossier). U verklaart deze klacht te kunnen hebben inkijken op het Koerdische consulaat maar legt het document niet zelf voor (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 3). Uit dit document blijkt echter duidelijk dat uw schoonouders niet op de hoogte waren dat T. naar hen zou worden gestuurd en uit het niets bij hen thuis opdook. U blijft dit ontkennen en stelt hieromtrent enkel dat R. alles en iedereen gebruikte om u aan te vallen (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 15). Deze loutere beweringen voldoen echter niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te versterken.

Ten vierde zou u uw man in België terug in huis genomen hebben voor het goed van uw zoontje en omwille van de druk van uw familie. Hij verbleef maandelijks afwisselend 15 dagen bij u en 15 dagen in het opvangcentrum. Al de eerste week dat jullie weer samenwoonden zou R. echter herbegonnen zijn met zijn abusief gedrag. Toch liet u hem elke maand terugkomen. U verwachtte bovendien dat uw man de huur van uw woning zou betalen en u zou onderhouden gezien uw uitkering niet voldeed, ook al zat hij procedure 'internationale bescherming' en kreeg hij dus een lagere uitkering dan u (CGVS 27/04/2018, p. 8-9). Deze verklaringen vallen niet te rijmen met al uw pogingen om aan deze 'vreselijke' man te ontkomen. U verliet uw land en stuurde zelfs uw eigen zoon, dat de vluchtelingenstatus had verkregen en in principe niet naar zijn land van herkomst mocht terugkeren, terug naar uw conservatieve schoonmoeder in Irak zodoende van uw man verlost te zijn.

Dat u daarentegen uw man steeds terug in huis nam omdat hij om vergiffenis vroeg en omdat dit goed zou zijn voor T., is niet aannemelijk (CGVS 27/04/2018, p. 17). Moet hierbij herinnerd worden aan uw verklaring dat uw man zoontje in Irak eveneens mishandelde (zie supra).

Ten vijfde meent u dat u verschillende keren in aanraking bent gekomen met de politie omwille van het geweld van uw man (CGVS d.d. 17/04/2018, p. 5, 14 en CGVS d.d. 14/02/2019, p. 16). Dat u hiervan echter geen politionele documenten kunt neerleggen, is bevreemdend. Indien u in België dergelijke stappen onderneemt, kan immers verwacht worden dat u hiervan documenten kunt voorleggen. Hoewel u voorts keer op keer verklaart dat u klacht tegen uw man wilde indienen, heeft u dat klaarblijkelijk nooit gedaan. Nochtans zou hij u al na één week in België terug zwaar mishandeld hebben en wilde u definitief en koste wat het kost van hem af zijn (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 8). U kunt in België wel degelijk rekenen op de bescherming van de autoriteiten in geval van huiselijk geweld. Dat u daarentegen nooit een aangifte tegen hem heeft ingediend, is hoogst bedenkelijk.

Tot slot kan worden meegegeven dat uw man verklaart dat u in Irak bij de Elektricitiedienst heeft gewerkt, en dit van 1 maart 2015 tot uw vertrek uit het land. Uw broers zouden deze job voor u geregeld hebben. Hoewel uw schoonfamilie hiertegen was, hoopte uw man dat het werk uw mentale toestand enigszins zou verbeteren. R. ging sindsdien met de fiets naar het werk zodat u zijn auto kon gebruiken om T. naar de kinderopvang te brengen en vervolgens naar uw werk te gaan (CGVS man d.d. 05/03/2018, p. 12). Ook al bevonden jullie zich in een vechtscheiding en kunnen R.' verklaringen aldus niet zomaar voor waar worden aangenomen, doet – gezien de talrijke bedenkingen die hierboven reeds werden uiteengezet – deze verklaring toch verder vermoeden dat u geenszins eerlijk bent over uw leven in Irak en uw relatie met uw man en schoonmoeder.

Ook al zou er alsnog enig geloof aan uw verklaringen worden gehecht, hetgeen in casu geenszins het geval is, kan heden ten dage worden vastgesteld dat de relatie met uw man op duurzame wijze gewijzigd is. Sinds eind 2017 leven jullie gescheiden en op 10 oktober 2018 werden jullie officieel uit de echt gescheiden. Sindsdien is jullie contact beperkt tot het minimum. Omwille van jullie zoontje zien jullie elkaar soms kort maar er vinden geen problemen of ruzies meer plaats. U verklaart dan ook geen vrees meer te koesteren ten aanzien van uw man (CGVS 14/02/2019, p. 5 en CGVS d.d. 17/12/2019, p. 13).

De documenten in verband met uw echtscheiding (i.c. een kopie van de volmacht van uw echtscheidingsadvocaat, een kopie van een foto van de echtscheidingsadvocaat van uw man en een kopie van uw echtscheidingsakte) en de documenten in verband met de reis en terugreis van T. (i.c. een origineel visitekaartje van een contactpersoon vrijwillige terugkeer bij Fedasil, een originele brief van uw Belgische advocaat betreffende de reis van T. naar Irak, vliegtickets naar Teheran en een kopie van een Viber conversatie met Child Focus) doen immers geen uitspraken over de problemen die u zou kennen met uw man of uw familie. Over de foto's van de kneuzingen dient verder te worden bemerkt dat het onmogelijk is om de persoon op de foto's te identificeren. Evenmin is duidelijk na te gaan wat de kneuzingen zou veroorzaken hebben noch van wanneer deze kneuzingen dateren. Zij kunnen uw wankelende verklaringen aangaande uw problemen met uw man dan ook niet versterken.

Als verdere redenen waarom u uw vluchtelingenstatus zou dienen te behouden, geeft u aan dat u zal worden vermoord door uw eigen familie omdat u in België een affaire heeft met een christelijke man, gescheiden bent van R. en de islam ontvallen bent. U maakt dit echter niet aannemelijk.

Zo had u als kind wel degelijk enige vrijheid om uw leven te leiden. U kon naar school gaan en droeg geen hoofddoek (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 21). Hoewel uw familie u dwong een hoofddoek te dragen, kon u die toch steeds weer afdoen. Het is immers vanzelfsprekend dat men moslim is waardoor het niet verplicht is een hoofddoek te dragen, zo legt u uit (CGVS 17/12/2019, p. 11). Deze redenering lijkt echter zeer merkwaardig binnen een conservatieve familie. Volgens uw verklaringen in 2015 zou uw zus zelfs als dokter in het ziekenhuis gewerkt hebben (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 30), hetgeen u later met klem ontkent (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 8-9). Uw man verklaart overigens dat ook u enige tijd in Irak heeft gewerkt, en dit bij de Elektricitiedienst. Uw broers zouden u geholpen hebben bij het vinden van deze (CGVS man d.d. 05/03/2018, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw broer K. vroeger nooit naar de moskee ging bidden (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 8 en 11). Het gedrag van uw broer G. valt voorts helemaal niet te rijmen met dat van een conservatieve familie die u zou willen vermoorden omwille van uw gedrag. Toen R. hem op de hoogte bracht van uw verhouding en ongelovigheid, kwam hij naar België om u hiermee te confronteren. Op het moment dat hij en R. voor uw deur stonden, belde u de politie, kon u weglopen en kwam de politie ter plaatse. Uw broer heeft u verder niets aangedaan.

Hoewel hij wist van uw verhouding met een christelijke man, is uw relatie met G. ondertussen daarenboven terug genormaliseerd. Ten tijde van het onderhoud op 27 april 2018 hadden jullie zelfs dagelijks contact (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 4-5). Ondanks het feit dat G. u klaarblijkelijk had vergeven voor uw verhouding alsook uw ongelovigheid, bleek hij dan weer niet akkoord te zijn met uw echtscheiding waardoor jullie relatie weer verslechterde. Ernstige bedreigingen bleven echter uit. Zo is G. in de periode na de echtscheiding niet naar België gekomen om u te bedreigen of ruzie te maken (CGVS 14/02/2019, p. 7). Bovendien heeft u op dit moment met zijn medeweten nog contact met zijn vrouw en kinderen (CGVS 17/12/2019, p. 6 en 9). Ook al zou G. al 18 jaar in Duitsland wonen en dus minder conservatief zijn dan de rest van de familie (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 15), kan verwacht worden dat hij onder een even grote druk als u staat om uw familie en stam tevreden te houden. Dat G. het zich kon permitteren u met rust te laten, strookt niet met het beeld dat u van uw familie ophangt.

Voorts legt u bijzonder vage en inconsistente verklaringen af aangaande uw problemen met uw familie. Zo blijft het erg onduidelijk wanneer uw familie op de hoogte werd gebracht van uw verhouding met R. en afvalligheid. Op 27 april 2018 verklaart u dat R. al alles, i.c. uw verhouding en afvalligheid, aan zijn familie had verteld (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 14). Op 14 februari 2019 bevestigt u dit. Dit lijkt echter zeer onlogisch. Op dat moment wilde R. immers nog niet van u scheiden met het zicht op het verkrijgen van een verblijfsstatus. Dat hij zijn vrouw in Irak zwart zou maken, zou voor hem dan ook een ernstige reputatieschade kunnen betekenen. Het vermijden van reputatieschade was nochtans net een van de redenen waarom hij akkoord was u naar België te sturen, zo stelde u. U hiermee geconfronteerd, gaf u enkel irrelevante antwoorden, i.c. hij is jaloers, of begon u over de periode na de echtscheiding (CGVS 14/02/2019, p. 18).

Uw verklaringen aangaande de concrete bedreigingen die u zou hebben ontvangen, bestaan overigens voornamelijk uit vermoedens en veronderstellingen. Zo heeft u enkel via de dochters van uw nicht, tevens de tante van R., vernomen dat er slecht gesproken werd over u door uw schoonmoeder (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 5). Wat betreft uw eigen familie, stelt u dat uw vader uw broers tegen u probeerde op te zetten. Gepolst hoe u dit weet, bleek u dit enkel te vermoeden. U kent uw vader gewoon, zo verklaart u (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 7). U had voorts nog contact met uw neef, H., tevens een neef van R., en hoewel u veronderstelt dat hij wist van uw verhouding, werd hier nooit over gesproken. Nogmaals gevraagd hoe u wist dat iedereen op de hoogte was, merkt u enkel op dat uw schoonmoeder net BBC News is (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 8). Later meent u dat zelfs de hele stam op de hoogte is van uw verhouding, hetgeen u ook enkel had vernomen via de dochters van uw nicht (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 15). Het is duidelijk dat u allerlei vermoedens aan elkaar rijgt.

Wat betreft de rechtstreekse bedreigingen die u zou hebben ontvangen, bent u voorst erg inconsistent. Uw schoonfamilie zou u vooreerst nooit rechtstreeks geconfronteerd hebben. Uw enige contact met uw schoonfamilie bestaat uit een telefoontje van de oom van R. waarin hij de toestemming gaf te scheiden en u vroeg T. terug naar België te halen. Er werd nooit iets gezegd over uw affaire of ongelovigheid (CGVS dd. 14/02/2019, p. 5). Dit is op zich reeds erg merkwaardig gezien het hoogst conservatieve karakter van uw schoonfamilie. Op 17 december 2019 meent u dat op het moment dat uw affaire en uw plan om te scheiden aan het licht kwamen, u via facebook messenger bedreigd werd door de oudste zus van R., iets wat u nooit eerder had aangehaald (CGVS 17/12/2019, p. 11). Wat betreft uw eigen familie, verklaart u aanvankelijk dat uw broer K. u altijd heeft bedreigd en willen doden (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 8). Later geeft u aan dat K. u éénmaal telefonisch geconfronteerd heeft met de geruchten aangaande uw affaire en ongelovigheid (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 14). Nogmaals gevraagd wanneer uw familie u voor het eerst confronteerde met de beschuldigingen van R., ontwijkt u meermaals de vraag. U verklaart dat u toen niet met uw familie sprak omdat u aan het scheiden was. Gewezen op het feit dat u pas in september 2018 de echtscheidingsprocedure startte en uw familie al veel eerder op de hoogte was van uw 'fouten', stelt u dan weer dat u gedurende uw gehele verblijf in België probeerde te scheiden. Uiteindelijk denkt u nooit een directe reactie van uw vader of broer K. te hebben gekregen (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 15). Even later beweert u dan weer dat uw vader u in oktober 2018 tweemaal heeft gebeld. De eerste maal nam u niet op, de tweede maal bedreigde hij u, waarop u hem van antwoord diende. Daaropvolgend stelt u dat ook K. u heeft proberen bellen maar u niet heeft opgenomen (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 16-17). Tijdens het onderhoud van 17 december 2019 verklaart u dan weer dat uw vader u ongeveer vijf keer heeft gebeld. U zou steeds opgehangen hebben zonder te reageren op zijn dreigementen (CGVS d.d. 17/12/2019, p. 8). Gedurende de drie onderhouds kon steeds worden vastgesteld hoe u uw verklaringen voortdurend lichtjes aanpaste naargelang de vraagstelling.

Niet alleen het gedrag van de in Duitsland wonende G. doet vermoeden dat uw familie niet zodanig conservatief is dat zij u zouden vermoorden. Hoewel u verschillende malen aangeeft dat uw broer K. diegene is die u dreigt te vermoorden, blijkt hij toch voor u in de bres te springen. Dit blijkt onder meer uit de door u voorgelegde geluidsopname van een discussie tussen K. en R. over uw zoon T.. Terwijl R. K. beschuldigt u geholpen te hebben, legt K. alle verantwoordelijkheid van de problemen bij R.. R. begrijpt niet waarom K. u steunt terwijl hij u eerder dreigde te vermoorden toen hij hoorde over uw affaire met de Roemeense man, waarop K. aangeeft dat u een bloedverwant bent en de kans altijd bestaat dat het weer goed komt (zie vertaling in groene map). Kan hieraan worden toegevoegd dat het bijzonder opmerkelijk is dat u dit geluidsfragment kunt voorleggen gezien uw hele familie tegen u zou zijn. U kon ook niet terdege uitleggen hoe u dit stavingsstuk bekomen had. U stelt het geluidsfragment via de vrouw van G. te hebben bekomen. Hoe G. aan een opname van een gesprek tussen R. en K. kwam, kon u niet verduidelijken (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 19-20).

Indien uw familie u werkelijk iets zou willen aandoen, hadden zij hiertoe minstens pogingen kunnen ondernemen. Dit gebeurde echter niet. Zij zouden hier immers gebonden zijn aan de Belgische wet en kunnen niet ongestraft te werk gaan, wat in Koerdistan wel zou kunnen, zo verklaart u meermaals (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 7, 15). Op 17 december 2019 verklaart u echter plots dat uw familie wel degelijk op u afkwam in België. Zo zou er in 2017 een onbekende 's avonds aan de deur van uw appartementsgebouw aangebeld hebben. U zag niemand vanuit het raam dat uitgeeft op de straatkant en wanneer u vanuit de gang naar de voordeur keek, zag u iemand dicht tegen de deur staan. U, noch uw vriend, noch de andere buur verwachtten bezoek. U belde daarom de politie. Wanneer de politie arriveerde, was de onbekende niet meer te bespeuren (CGVS d.d. 17/12/2019, p. 12-13). Behalve dat er een onbekende man driemaal aan de deur heeft gebeld, is er verder echter niets gebeurd. Uiteraard kan uit dit voorval geenszins worden afgeleid dat men u wilde vermoorden. Dat u denkt 100% zeker te weten dat de man door uw familie werd gezonden om u iets aan te doen, baseert u helemaal nergens op. Kan hieraan worden toegevoegd dat u dit voorval nooit eerder heeft vermeld. U legt uit dat het Commissariaat-generaal u nooit de vraag heeft gesteld waarom uw familie nooit iets in België heeft geprobeerd. Dit klopt echter niet. U legt tot slot weerom ook geen documenten neer van dit voorval. Nochtans zou de politie uw verklaringen afgenomen en naar vingerafdrukken gezocht hebben. In geval van dergelijk onderzoek is het niet aannemelijk dat u geen enkel bewijs hiervan zou kunnen voorleggen.

Tot slot haalt u aan de islam te zijn afgefallen en interesse te hebben voor het christendom. U kon echter niet aantonen dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, en dit om volgende redenen.

Dient vooreerst te worden benadrukt dat in uw hoofde niet tot de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten omwille van een zogenaamde interesse in een ander geloof of afkeer van de islam.

Uw verklaringen aangaande uw geloofsovertuiging komen bovendien geenszins oprecht over. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud, d.d. 13 november 2015, dat u een jaar voor uw vertrek uit Irak interesse kreeg in het zoroastrisme (CGVS d.d. 13/11/2015, p. 30). De enige reden die u voor uw interesse in de godsdienst kon geven, was het gegeven dat mannen en vrouwen als gelijken worden beschouwd. Eens in België heeft u echter geen inspanningen meer geleverd om deze interesse verder uit te diepen. Bij aankomst in België kreeg u immers info over het christendom waardoor u geen band meer had met het zoroastrisme (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 10). Van een diepgaande overtuiging van het zoroastrisme was aldus geen sprake. Tijdens het onderhoud van 27 april 2018 verklaart u dan weer dat u vermoord zal worden omdat u zich in juli 2017 bekeerd heeft naar het katholicisme (CGVS d.d. 27/04/2018, p. 4). Later blijkt echter dat u zich helemaal niet bekeerde maar dat u enkel interesse toont voor het christendom. Deze interesse blijkt overigens bijzonder summier te zijn (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 10). Zo zou u in 2017 éénmaal naar een Roemeense kerk geweest zijn om u te laten dopen, u was daar toen op reis met uw Roemeense vriend, maar het was niet de bedoeling om écht christen te worden. U heeft zich uiteindelijk ook niet gedoopt. U bent bovendien niet zo enthousiast over het christendom, u wilde gewoon een godsdienst (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 9 en 13). U denkt hiervoor voornamelijk aan het christendom omdat uw vriend christen is, omdat het huwelijk binnen de familie niet is toegestaan, omdat man en vrouw gelijk zijn en omdat een vrouw haar man mag kiezen. U bent voorts éénmaal in België naar de kerk gegaan samen met uw vriend en zijn familie voor Pasen. Wanneer uw asielprocedure voorbij is, zult u zich misschien laten dopen want u heeft sowieso een geloof nodig, verklaart u verder (CGVS d.d. 14/02/2019, p. 13). Ook tijdens het onderhoud van 17 december 2019 geeft u aan dat u het christendom nog niet heeft bestudeerd maar wel van plan bent om dit later te doen. Als u trouwt met uw christelijke vriend R., zal dit immers noodzakelijk zijn (CGVS d.d. 17/12/2019, p. 10).

Bovenstaande uittalingen getuigen allesbehalve van een oprechte geloofsbeleving. Ook de redenen achter uw interesse in het christendom getuigen van een totaal gebrek aan diepgang. Het is voorts hoogst eigenaardig dat u nog geen enkele inspanning heeft geleverd om zich te verdiepen in het christendom terwijl u zich al sinds 2017 zou willen bekeren. Dat u omwille van de problemen in uw asielpprocedure nog niet de kans heeft gekregen om zich te verdiepen in het christendom, kan niet aanvaard worden. Indien u zich werkelijk tot een andere religie wilt wenden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u al het mogelijke zou doen om u over die religie te informeren. Uw interesse in het christendom valt dan ook allesbehalve serieus te noemen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden religieuze identiteit.

Dat u er in België een vrijere levensstijl op na zou houden, toont hoogstens aan dat u mogelijks een nietpraktiserende moslima bent, hetgeen geenszins gelijkgesteld kan worden aan het volledig afzweren van de islam. Dat u in Irak beperkt zou worden in uw vrijheid van meningsuiting en in uw levensstijl, wordt door het CGVS niet betwist. Echter, louter het bestaan van deze beperkingen volstaat op zich niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U heeft niet kunnen aantonen dat de door u aangehaalde beperkingen op uw levensstijl dermate zwaarwichtig zijn dat in casu zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven reeds aangetoond blijkt uw geloofsovertuiging allesbehalve te zijn ontstaan vanuit een diepe overtuiging. Verder wilt u zich niet kleden en gedragen naar de maatschappelijke normen en waarden van uw regio. Dergelijke beperkingen volstaan evenmin om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De door u aangehaalde regels betreffen puur maatschappelijke normen waar u zich al dan niet wenst aan te houden, echter, wijzen niet op een diepe en oprechte overtuiging van uw a-religiositeit.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, konden deze beoordeling evenmin in positieve zin ombuigen. Het kaartje van een Roemeense kerk zegt helemaal niets over uw geloofsovertuiging. Het kan hoogstens aantonen dat u een kerk in Roemenië heeft bezocht, maar evengoed kunt u het kaartje van uw vriend gekregen hebben. De documenten betreffende uw integratie in België en het uittreksel van het strafregister hebben verder geen betrekking op uw vrees ten aanzien van Irak of uw familie. Tot slot legde u een arbeidsongeschiktheidsattest (d.d. 25/10/2018) neer waarin staat dat u in behandeling bent omwille van een posttraumatische stressstoornis in combinatie met ongecontroleerde woedeuitbarstingen. Dient allereest te worden opgemerkt dat dit geen psychologisch attest maar enkel een arbeidsongeschiktheidsattest betreft waarin, naast de diagnose, geen verdere informatie wordt meegegeven. Uit het document blijkt aldus niet dat de diagnose werd voorafgegaan door enig objectief neuropsychologisch onderzoek. Hoe dan ook vormt een medisch attest bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde (psychologische) letsels werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de schade werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het voorgelegde document kan bijgevolg geen ander licht laten schijnen op uw verklaringen.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw verklaring een slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, en het daarbij horende asiela-relaas. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. De redenen waarom uw statuut zou moeten behouden blijven, konden evenmin overtuigen. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.

Kan hieraan worden toegevoegd dat u ook in hoofde van uw kind geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aangebracht.

Te meer stuurde u T. naar Irak terug ten einde een gezinshereniging van uw toenmalige man met uw kind te verhinderen. Noch uit uw gedrag, noch uit uw verklaringen blijkt enige ernstige reden waarom een terugkeer naar Irak voor T. onmogelijk zou zijn.

In het administratief dossier en uw verklaringen zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat u in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt immers dat er in Erbil, Noord-Irak actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van u geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_repo.iraq.security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government*

(KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Erbil actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken”.

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de materiële motiveringsplicht”.

Verzoekster is van oordeel dat “de argumentatie van de commissaris-generaal die dient als basis voor de intrekking van de vluchtelingenstatus, incorrect is”.

Vooreerst benadrukt ze dat “artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet strikt moet worden geïnterpreteerd en slechts kan worden toegepast indien de fraude betrekking heeft op de constitutieve bestanddelen van de vrees”, hierbij verwijzend naar een arrest van de Raad.

Verzoekster kan niet begrijpen dat “haar verklaringen als vals worden bestempeld door te verwijzen naar de verklaringen van een man met wie ze gedwongen gehuwd is, door mishandeld werd en waarvan ze uiteindelijk is van kunnen scheiden”. Ze vraagt zich af wat zijn verklaringen meer geloofwaardig maakt. Ze stelt dat vaststaat dat ze gescheiden is, haar man bedrogen heeft en samen is met een ander en dat dit “haar terugkeer naar Irak natuurlijk onmogelijk maakt, gezien de reputatieschade die verzoekster haar familie en haar ex-schoonfamilie heeft aangebracht”.

Verzoekster wijst erop dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is indien de vrees voor vervolging nog steeds gegrond is zoals *in casu* duidelijk blijkt, en stelt dat de verbreking van de bestreden beslissing zich dan ook opdringt.

Verzoekster stelt dat ze nog steeds in aanmerking komt *“om erkend te worden als politiek vluchteling”*. Ze stelt geweldpleging tegen haar persoon ten gevolge van haar scheiding, overspel en een nieuwe relatie te vrezen (artikel 48/3, § 2, a). Ze verwijst hiervoor naar EASO *“Country of Origin Information Report, Iraq”* van maart 2019 en meent dat hieruit kan besloten worden dat ze bij terugkeer het risico loopt om slachtoffer te worden van moord omdat ze de eer van de familie heeft aangetast omwille van haar overspel.

Bovendien stelt verzoekster dat ze haar geloof is afgefallen en dat ze ook hierom riskeert vermoord te zullen worden. Verzoekster verwijst naar EASO *“Country of Origin Information Report, Iraq”* van maart 2019. Ze laat gelden dat ze niet meer in de Islam gelooft en dat ze er niet mee akkoord is dat *“haar zoontje reeds nu, zo jong, opgedrongen wordt om de volgens haar fanatieke godsdienst te belijden”*. Ze stelt geen hoofddoek te willen dragen en niet meer te kunnen aarden in een Islamitische maatschappij.

Volgens verzoekster lijdt het geen twijfel dat *“een terugkeer naar Noord-Irak haar aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet”*. Als vrouw die haar man heeft bedrogen en de familie te schande heeft gezet meent ze te worden gevisieerd. Ze stelt dat ze geen bescherming kan krijgen in Irak en dat eremoorden onbestraft blijven.

Verzoekster geeft tevens aan dat ze verwesterd is: *“Ze gelooft niet meer, ze is met een Roemeense man, etc. Ze kan geen menswaardig leven meer leiden in deze Islamitische staat. Ze heeft er geen familie meer, alleszins heeft ze er geen contact mee en vreest ze die.”*

In het licht van het voorgaande vraagt verzoekster dan ook dat *“zij zou worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissing hervormt en verzoekster erkent als politiek vluchteling minstens haar het subsidiaire beschermingsstatuut verleent en tenslotte vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding”*.

2.2. Bij aanvullende nota van 8 januari 2020 brengt verweerder de volgende nieuwe elementen bij:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019;
- COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus in *"ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

5. In de bestreden beslissing wordt op basis van de stukken in het administratief dossier en de verklaringen van verzoekster terecht vastgesteld dat verzoekster op vlak van doorslaggevende elementen in haar asielrelaas de waarheid niet heeft verteld.

Verzoeksters asielmotieven, zoals aangevoerd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming die leidde tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, zijn niet geloofwaardig om volgende redenen:

- verzoekster erkende na confrontatie met de verklaringen van haar (ex-)man dat ze heeft gelogen over de manier waarop ze haar land van herkomst verliet;
- het feit dat verzoeksters echtgenoot haar zou geholpen hebben het land te verlaten, strookt geenszins met het beeld dat verzoekster van hem ophangt en doet een volstrekt ander licht schijnen op haar verklaringen aangaande haar relatie en de gewelddadige en respectloze manier waarop verzoeksters man met haar zou zijn omgegaan in Irak;
- verzoeksters inconsistente verklaringen aangaande haar documenten dragen sterk bij aan het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen;
- verzoekster laat zich in het kader van onderhavig verzoek naar een eventuele intrekking positief uit over de relatie tussen T. en zijn vader, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste verzoek aangaande de mishandeling van T. door zijn vader onderuit haalt;

- verzoekster stuurde T. in november 2017 naar haar schoonmoeder in Irak, de streng religieuze vrouw die verzoekster beweerdelijk jarenlang geteisterd, slecht behandeld en beledigd heeft, en kan hiervoor geen aannemelijke uitleg geven;
- verzoekster zou haar man in België terug in huis genomen hebben voor het goed van haar zoontje en omwille van de druk van haar familie, wat echter niet valt te rijmen met al haar pogingen om aan deze vreselijke man te ontkomen;
- hoewel verzoekster stelt in België verschillende keren in aanraking gekomen te zijn met de politie omwille van het geweld van haar man, die haar reeds na een week in België terug zwaar mishandeld zou hebben, kan verzoekster geen politionele documenten neerleggen;
- voor zover enig geloof aan verzoeksters verklaringen zou worden gehecht, hetgeen *in casu* geenszins het geval is, kan worden vastgesteld dat verzoeksters relatie met haar man op duurzame wijze gewijzigd is: sinds eind 2017 leven ze gescheiden, vervolgens scheidden ze op 10 oktober 2018 officieel uit de echt, waarna hun contact beperkt werd tot het minimum en geen problemen of ruzies meer plaatsvonden. Verzoekster verklaart geen vrees meer te koesteren ten aanzien van haar ex-man.

Deze vaststellingen vinden grondslag in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent, en blijven aldus overeind. De Raad stelt in navolging van verweerder vast dat verzoeksters initiële verklaringen aangaande het huiselijk geweld waarvan zij in Irak beweerdelijk het slachtoffer was, op grond waarvan zij het statuut van vluchteling kreeg, leugenachtig en niet geloofwaardig zijn.

6. Inzake de verdere redenen die verzoekster aanhaalde voor het behoud van haar vluchtelingenstatus, met name dat ze zou worden vermoord door haar familie omdat ze in België een affaire heeft met een christelijke man, gescheiden is van R. en de islam ontvallen is, stelt de commissaris-generaal dat verzoekster deze niet aannemelijk weet te maken.

Dit besluit steunt inzonderheid op volgende vaststellingen en overwegingen:

- verzoeksters verklaringen aangaande de vrijheid die ze kreeg haar leven te leiden, alsook aangaande haar broers en zus, vallen niet te rijmen met het beeld dat ze van haar familie ophangt, met name een conservatieve familie die verzoekster zou willen vermoorden omwille van haar gedrag;
- verzoekster legt inconsistente verklaringen af aangaande haar problemen met haar familie;
- verzoeksters verklaringen aangaande de concrete bedreigingen die ze zou ontvangen hebben, bestaan voornamelijk uit vermoedens en veronderstellingen;
- verzoekster legt voorts inconsistente verklaringen af aangaande de rechtstreekse bedreigingen uitgaande van haar schoonfamilie en haar familie;
- uit een door verzoekster neergelegde geluidsopname van een discussie tussen K. en R. over T. – waarvan verzoekster niet terdege kon uitleggen hoe zij dit stuk bekomen heeft, niettegenstaande haar hele familie tegen haar zou zijn – blijkt dat verzoeksters broer K., die verzoekster zou willen vermoorden, verzoekster verdedigt tegenover haar ex-man;
- indien verzoeksters familie haar werkelijk iets zou willen aandoen, hadden zij hiertoe minstens pogingen kunnen ondernemen, *quod non*;
- verzoekster stelt plots tijdens haar derde persoonlijk onderhoud van 17 december 2019 – strijdig aan haar eerdere verklaringen – dat haar familie een onbekende man heeft gestuurd, maar kan het voorval niet aannemelijk maken, noch staven met documenten;
- wat betreft verzoeksters afvalligheid van de islam en interesse in het christendom wordt benadrukt dat in haar hoofd niet tot de vluchtelingenstatus werd besloten omwille van een zogenaamde interesse in een ander geloof of afkeer van de islam;
- verzoeksters uitlatingen getuigen niet van een oprechte geloofsbeleving, de redenen voor haar interesse in het christendom getuigen van een totaal gebrek aan diepgang en verzoekster heeft nog geen enkele inspanning geleverd om zich te verdiepen in het christendom terwijl ze zich al sinds 2017 zou willen bekeren;
- dat verzoekster er in België een vrijere levensstijl op na zou houden, toont hoogstens aan dat zij mogelijks een niet-praktiserende moslima is, hetgeen geenszins gelijkgesteld kan worden aan het volledig afzweren van de islam;
- dat verzoekster in Irak beperkt zou worden in haar vrijheid van meningsuiting en in haar levensstijl volstaat op zich niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Verzoeksters verweer dat “haar verklaringen als vals worden bestempeld door te verwijzen naar de verklaringen van een man met wie ze gedwongen gehuwd is, door mishandeld werd en waarvan ze uiteindelijk is van kunnen scheiden” vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente en omstandige vaststellingen dienaangaande in de bestreden motivering.

Het louter volharden in haar verklaringen aangaande de geweldpleging tegen haar persoon, haar conservatieve familie en haar geloofsafvalligheid, onder verwijzing naar algemene informatie die ze niet concreet op haar persoon toepast, en het aanhalen van het feit dat ze verwesterd is, kunnen bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht tegen de omstandige motivering door de commissaris-generaal, waarmee verzoekster er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak.

9. Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering die stelt:

“Kan hieraan worden toegevoegd dat u ook in hoofde van uw kind geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aangebracht. Te meer stuurde u T. naar Irak terug ten einde een gezinshereniging van uw toenmalige man met uw kind te verhinderen. Noch uit uw gedrag, noch uit uw verklaringen blijkt enige ernstige reden waarom een terugkeer naar Irak voor T. onmogelijk zou zijn.”

Gezien de voorstaande motivering niet concreet wordt ontkracht, blijft ze onverminderd overeind.

10. Gelet op de hogere vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal, ingevolge de valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De intrekking van verzoeksters vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet bevestigd.

11. Volgens verzoekster lijdt het geen twijfel dat *“een terugkeer naar Noord- Irak haar aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”*. Als vrouw die haar man heeft bedrogen en de familie te schande heeft gezet meent ze te worden geviséerd. Ze stelt dat ze geen bescherming kan krijgen in Irak en dat eremoorden onbestraft blijven. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, de aanvullende nota van 8 januari 2021 mede in acht genomen, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS